

תת"ע 833/12/15 - סאלח עומר נגד מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 833-12-15 מדינת ישראל נ' סאלח עומר
תיק חיצוני: 14210203072

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	סאלח עומר
נגד	
משיבה	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 4.12.2016.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה ובתגובה ובתיק נט המשפט.

בפתח הדברים ייאמר, כי הכלל הוא שעל המבקש להעלות בכתב, במסגרת בקשתו לביטול פסק־דין, את מכלול טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו ככל שהדבר נדרש. (רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל** פ"ד נז(6)793). ואילו בענייננו, המבקש לא טרח לבסס כל תשתית עובדתית שעל יסודה ניתן לקיים את הדיון בענייננו, שעה שלא צירף כנדרש תצהיר ערוך כדין התומך בבקשה ומהווה את העובדות שבבסיס הבקשה, ודי בכך כדי לדחות את הבקשה, בהעדר תשתית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם המבקש. ראו רע"פ 2474/18 **יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.07.2018); ורע"פ 1711/20 **סני חורי נ' מדינת ישראל** (נבו 08.03.2020).

כמו כן, המועד להגשת הבקשה הינו בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי 30 ימים מיום קבלת גזר הדין; ובענייננו, פסק הדין מיום 4.12.16, על פי אישור מסירה המצוי בתיק בית המשפט, הומצא לידי המבקש ביום 11.1.2017. לענין זה יצוין, כי בתיק בית המשפט מצויות הן 'הודעה בדבר פסילת רישיון נהיגה' והן 'הודעה על קנס', אשר כאמור, על פי אישור מסירה בתיק נמסרו לנאשם עוד ביום 11.1.17. כך שהבקשה לביטול פסק דין הוגשה כמעט 5 שנים (!) ממועד הידיעה אודות פסק הדין; ואין בבקשה כל הסבר סביר המניח את הדעת שיש בו כדי להצדיק את האיחור בהגשת הבקשה.

נראה כי המבקש ידע אודות פסק הדין לפני שנים רבות, והוא שבחר לשבת בחיבוק ידיים, ואף נראה כי השלים עם פסק הדין; ודי בשיהוי ניכר זה, שהמבקש לא הסביר, כדי לבסס דחייתה של הבקשה (ראו עפ"ת (מחוזי מרכז) 22350-03-22 **חאלד אבו סמור נ' מדינת ישראל** (נבו 12.05.2022); עפ"ת (מחוזי חיפה) 42960-05-20 **מחאמיד נ' מדינת ישראל**, 26.5.20; ועפ"ת (מחוזי חי') 27203-02-19 **סעיד פודה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.02.2019)).

מעבר לדרוש, לאחר שבחנתי את הטענות ושקלתי את מכלול הנסיבות, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה.

בית המשפט ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין. הנטל בעניין זה מוטל על המבקש.

אשר לתנאי הראשון - מעיון בתיק נט המשפט עולה, כי המבקש התייצב לדיון ראשון שהיה קבוע ליום 17.2.16, וזמן למועד נדחה לתאריך 27.11.16, והוזהר בחובת התייצבותו ובית המשפט יהיה רשאי לדון אותו בהיעדרו, וחתימת הנאשם על גבי הזימון (כפי שסרוק בתיק נט המשפט). אלא שמועד הדיון נדחה על ידי בית המשפט ליום 4.12.16; ולטענת המבקש, הוא לא זמן למועד הדיון השני הנדחה בו נשפט בהיעדרו.

יצוין, כי על פי נט המשפט זימון לדיון השני ב 4.12.16 נשלח על ידי המזכירות. אך גם אם נניח, כי אכן זימון לדיון 4.12.16 בו נשפט המבקש בהיעדרו לא נשלח, הרי חזקה על המבקש, שזמן כדין לדיון שהיה קבוע לתאריך 27.11.16 (כפי העולה מהזימון החתום בתיק בית המשפט), התוודע לכך שהדיון נדחה ליום 4.12.16, שאם לא כן היה מתייצב במועד הראשון; ואין בבקשה כל הסבר או התייחסות לכך, כך שחזקה על הנאשם שידע על מועד הדיון גם מכח כלל הידיעה; ואין בבקשה כל הסבר או הצדקה לאי התייצבות הנאשם לדיון בעניינו.

יתרה מכך, בעפ"ת (מחוזי מרכז) 6778-04-20 **סנדוקה נסים נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.01.2021) נקבע, כי: "נוכח העובדה כי המערער לא התייצב למשפטו במועד הדיון הראשון, שבו הורשע בעבירה שיוחסה לו בהיעדרו, הרי שלא היתה כל מניעה לגזור עליו עונשו כבר במועד הדיון הראשון, נוכח הוראת סעיף 240, כפי שקבע בית משפט קמא; בית המשפט קמא גילה דעתו כי ראוי לזמן את המערער לדיון השני, שבו נדונה שאלת העונש, אולם המערער סיכל אפשרות זאת במסירת כתובת לא מספקת, ואף ניתק מגע מבית המשפט למשך שנים לאחר מכן. עוד יש לציין בעניין זה, כי המערער הפקיד כאמור את רישיונו בבית המשפט ביום 26.11.2019, ואילו בקשתו לביטול פסק הדין הוגשה רק ביום 18.3.20, באופן המלמד על שיהוי בלתי סביר נוסף, ובלתי מוסבר מצידו של המערער, שיש בו כדי ללמד על כך שאי התייצבותו של המערער לדיון בעניינו לא היתה מקרית, ובודאי שלא ניתן לה כל הסבר מוצדק. בנסיבות אלה לא נגרם למערער כל עיוות דין הקשור בעצם שפיטתו בשני הדיונים.", והדברים נכונים גם בעניינו.

אשר לתנאי השני - אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בעניינו. בנסיבות שלפניי, הנאשם כלל לא ביקש לחלוק על עובדות כתב האישום המיוחסות לו, ולא העלה כל טענה ביחס לתשתית העובדתית של כתב האישום שיש בה פוטנציאל לשינוי תוצאת המשפט.

ובאשר לטענות לעניין חומרת העונש - בעניינו, המבקש השלים למעשה עם פסק הדין משך כמעט 5 שנים, ולא העלה

כל טענה לעניין פסק הדין שניתן בהיעדרו. אמנם עונש הפסילה שהוטל על המבקש אינו קל. ואולם, נוכח חומרת העבירה של נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה תקף, ונסיבות ביצוע העבירה בצומת עין אברהם בכביש 65; ונוכח מדיניות הענישה (שנעה בין פסילה בת מספר חודשים ועד מספר שנים, ואף רכיב מאסר ממאסר על תנאי ועד מאסר בפועל במקרים המתאימים, וכן רכיבי ענישה נלווים); ולא ניתן לומר כי במכלול השיקולים יש בעונש שהושת על המבקש חריגה ממדיניות הענישה המקובלת באופן שהותרו תצדיק את ביטול פסק הדין בעניינו בעילה של עיוות דין.

ויפים לענייננו דברי בית המשפט בעפת (מחוזי חיפה) 8535-08-19 **קעדאן נ' מדינת ישראל**, 16.9.19:

"אין לתת יד לתופעה הנפסדת לפיה המערער מקבל לידי פסק הדין בזמן אמת, משלים עם פסק הדין, ועם קבלת הודעות ממשרד הרישוי, נזכר המערער שפסק הדין ניתן בהעדר ומגיש בקשה לבטלו תוך הכחשת קבלת פסק הדין, הכחשת הזימון מטענות שונות ומשונות כדי להקים בסיס ו/או עילה לביטול פסק הדין."

למעשה, נראה כי טענת הנאשם לעיוות דין מקורה בחישוב הפסילה (כפי העולה מסעיפים 8-9 לבקשה); אלא שגם בעניין זה אין למבקש אלא להלין על עצמו, בכך שעל אף שהודע לו כי עליו להפקיד את הרישיון לצורך חישוב תקופת הפסילה (כאמור בהודעת המזכירות בדבר פסילת רישיון נהיגה), הוא בחר שלא לעשות כן; ואין בטענה זו משום עילה לביטול פסק הדין בעילה של עיוות דין.

ובאשר לעתירה החלופית לחישוב הפסילה מיום פסק הדין (סעיף 9 לבקשה) - הליך חישוב הפסילה מסור לסמכותו של משרד הרישוי ולא לבית המשפט לתעבורה (בש"פ 9075/12 **מוחמד ג'אבר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.04.2014); עפ"ת (מחוזי חיפה) 22443-05-21 **רביע נ' מדינת ישראל**, 13.6.21, בפסקה 5; עפ"ת (מחוזי חיפה) 31258-10-20 **מחאמיד נ' מדינת ישראל**, 18.11.20, בפסקה 28; ועפ"ת (מחוזי ב"ש) 45555-06-20 **הלוי עומרי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.07.2020).

יתרה מכך, על פי הוראות הדין, היה על המבקש להפקיד את רישיון הנהיגה שלו (גם אם פקע תוקפו) או תחליף רישיון מיד לאחר שהודע לו על הפסילה, כפי שגם הודע למבקש בהודעה מיום 4.12.16 בדבר פסילת רישיון נהיגה המצויה בתיק בית המשפט; ומשעה שהמבקש לא עשה כן, אין מקום להיענות לבקשה ולסטות מהוראות הדין ולהורות על הוצאת אישור הפקדה רטרואקטיבי, כמבוקש.

לפיכך, הבקשה נדחית, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם** (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, כ"ו תשרי תשפ"ג, 21 אוקטובר 2022, בהעדר

הצדדים.

עמוד 3

